

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **G. S., O. Z., N.**, P.O.BOX X., B., *právne zastúpeného Mgr. K. B., advokátkou, R., P.*, proti žalovanému: **Úrad jadrového dozoru Slovenskej republiky**, Bajkalská 27, P.O.BOX 24, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 39/2010 zo dňa 01.02.2010, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/142/2010-97 zo dňa 25. októbra 2011, jednomyseľne

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/142/2010-97 zo dňa 25. októbra 2011 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 39/2010 zo dňa 01.02.2010, ktorým žalovaný zamietol podaný rozklad žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Úradu jadrového dozoru Slovenskej republiky č. 325/2009 zo dňa 14.12.2009, ktorým nebolo vyhovené žiadosti žalobcu o poskytnutie informácie, vedenej pod evidenčným číslom č. 2819/130-107/2009 z dôvodu, že žalobcom požadované informácie sa týkajú výkonu dozoru žalovaného, a preto sa v zmysle § 11 ods. 1 písm. g/ zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení účinnom k 01.02.2010 (ďalej len zákon č. 211/2000 Z.z.) neprístupujú.

Krajský súd v odôvodnení konštatoval, že žalovaný mal k dispozícii „Predbežnú bezpečnostnú správu JE Mochovce 3, 4 blok“ z dôvodu podľa § 4 ods. 2 písm. f/ zákona č. 541/2004 Z.z. o mierovom využívaní jadrovej energie (atómový zákon) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom k 01.02.2010 (ďalej len zákon č. 541/2004 Z.z.). Podľa § 31 ods. 16 zákona č. 541/2004 Z.z. toto konanie žalovaného je jednoznačne vymedzené a spadá pod presne určený rozsah výkonu štátneho dozoru, ktorý žalovaný

vykonáva. Súd ďalej konštatoval, že žalovaný postupoval v súlade s § 11 ods. 1 písm. g/ zákona č. 211/2000 Z.z., a preto prvostupňový súd žalobu žalobcu zamietol. Prvostupňový súd tiež konštatoval, že „predbežná bezpečnostná správa“ je dokumentom povoľovacieho konania podľa zákona č. 541/2004 Z.z. Z uvedeného potom vyplýva, že v danom prípade nie je možné aplikovať na poskytnutie informácií čl. 2 bod 3 a čl. 6 bod 6 Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia (**Aarhuský dohovor**, Oznámenie Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky č. 43/2006 Z.z.), ďalej len Aarhuský dohovor. Na posudzovanie vplyvu na životné prostredie jadrových elektrární je potrebné v tomto prípade aplikovať zákon č. 24/2006 Z.z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom k 01.02.2010 (ďalej len zákon č. 24/2006 Z.z.).

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca včas odvolanie. Žiadal, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/142/2010-97 zo dňa 25.10.2011 tak, že rozhodnutie žalovaného č. 39/2010 zo dňa 01.02.2010 a prvostupňové rozhodnutie žalovaného č. 325/2009 zo dňa 14.12.2009 zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň si v prípade úspechu uplatnil náhradu trov súdneho konania.

V dôvodoch odvolania uviedol, že v zmysle § 11 ods. 1 písm. g/ zákona č. 211/2000 Z.z. povinná osoba obmedzí prístupenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak sa týka výkonu kontroly, dohľadu alebo dozoru orgánom verejnej moci podľa osobitných predpisov okrem informácie o rozhodnutí alebo o inom výsledku kontroly, dohľadu alebo dozoru, ak jej sprístupnenie nezakazujú osobitné predpisy. Jedným z priamo citovaných osobitných zákonov, ktorých sa toto ustanovenie týka, je aj zákon č. 541/2004 Z.z.

Žalovaný uvádza, že požadovanú správu má k dispozícii ako súčasť konania podľa § 4 ods. 2 písm. f/ bod 2 zákona č. 541/2004 Z.z. (udeľovanie súhlasu na zmeny), pričom toto konanie je v zmysle § 31 ods. 16 zákona č. 541/2004 Z.z. zaradené do výkonu štátneho dozoru, a z toho dôvodu nemá povinnosť požadované informácie sprístupniť. Súd prvého stupňa tento argument žalovaného prevzal v plnom rozsahu. Urobil však bez toho, aby vykonal ústavne konformný výklad ustanovenia § 11 ods. 1 písm. g/ zákona č. 211/2000 Z.z., čím podľa názoru žalobcu porušil ústavné právo žalobcu na informácie a súdnu ochranu. Poukázal na čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len ústava) a rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, ďalej len ústavný súd (II. ÚS 148/06, III. ÚS 348/06, IV. ÚS 209/07, I. ÚS 252/07). Poukázal tiež na čl. 26 ods. 1, 2, 4, 5 ústavy a na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 236/06.

Z čl. 26 ods. 4 ústavy vyplýva princíp tzv. prevažujúceho právneho záujmu, podľa ktorého možno právo na informácie obmedziť, aj keď je jeho obmedzenie stanovené zákonom, iba ak je to zároveň v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti. Súd prvého stupňa bol teda povinný okrem formálneho výkladu ustanovenia § 11 ods. 1 písm. g/ zákona č. 211/2000 Z.z. vykonať aj jeho ústavne konformný výklad a zohľadniť princíp prevažujúceho verejného záujmu, podľa ktorého je vo verejnom záujme možné sprístupniť aj informácie, ktoré sú inak podľa zákona chránené. Tento princíp vyplýva aj z medzinárodných dokumentov. Ide napríklad o Dohovor Rady Európy o prístupe

k verejným informáciám prijatý Výborom ministrov Rady Európy dňa 27. novembra 2008, ktorý v čl. 3 ods. 2 stanovuje: „*Prístup k informáciám obsiahnutým v dokumente môže byť odmietnutý, ak by ich sprístupnenie poškodilo alebo mohlo poškodiť niektorý zo záujmov uvedený v odseku 1, pokiaľ nie je daný prevažujúci verejný záujem na ich sprístupnení.*“ Podobne znie Odporúčanie Výboru ministrov Rady Európy o prístupe k verejným dokumentom č. Rec(2002)2 zo dňa 21.02.2002. Rovnaký princíp je vyjadrený aj v Dohovore Európskej hospodárskej komisie OSN o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia (tzv. Aarhuský dohovor), publikovanom v Zbierke zákonov pod číslom 43/2006 Z.z., kde sa v článku 4 ods. 4 uvádza, že dôvody nesprístupnenia informácií uvedené v dohovore „*budú vykladané reštriktívne, berúc do úvahy verejný záujem, ktorému zverejnenie slúži ...*“. Aj Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2003/4/ES o prístupe verejnosti k informáciám o životnom prostredí v článku 4 ods. 2 výslovne stanovuje, že členské štáty Európskej únie nesmú zamietnuť žiadosť o informácie, ktorá sa týka emisií do životného prostredia, a to ani keby sprístupnené informácie mohli nepriaznivo ovplyvniť napríklad dôvernosc obchodných alebo priemyselných informácií, dôvernosc osobných údajov alebo spisov vzťahujúcich sa na fyzickú osobu alebo záujmy osoby, ktorá informácie poskytla bez právnej povinnosti.

V ústavnej rovine v tomto prípade podľa odvolateľa stoja v konflikte dva ústavne chránené princípy, resp. záujmy - na jednej strane právo verejnosti na informácie o životnom prostredí v energetickom priemysle a na druhej strane záujem štátu na nerušenom výkone dozoru nad energetickým priemyslom. Absentujúci ústavne súladný výklad v napádanom rozsudku neodpovedal na dôležitú otázku, či obmedzením prístupu k požadovaným informáciám sa vôbec dosiahne ochrana kolidujúceho ústavného záujmu. Inými slovami, či utajením informácií, ktoré sú objektom dozoru, bude zabezpečený nerušený výkon dozoru. Možno konštatovať, že nie je zrejmé, prečo by mal byť výkon dozoru narušený sprístupnením informácií, ktoré sú objektom dozoru. Tým, že verejnosť si paralelne s dozorujúcim orgánom spraví názor na informácie, ktoré sú objektom dozoru, nemôže narušiť výkon dozoru zo strany dozorujúceho orgánu. Účelom utajovania informácií o výkone dozoru nie je zabrániť verejnosti urobiť si vlastný názor na informácie, ktoré sú predmetom dozoru, ale zabrániť narušeniu procesu dozoru, v priebehu ktorého si dozorujúci orgán zisťuje a vytvára názor na informácie, ktoré sú objektom dozoru. Utajením informácií, ktoré sú predmetom dozoru, teda nemožno dosiahnuť ochranu nerušeného výkonu dozoru, pretože sprístupnenie týchto informácií výkon dozoru nemôže narušiť. Navyše dôvod na utajenie informácií, ktoré sú predmetom dozoru, podľa názoru žalobcu zaniká už úplne po právoplatne skončenom výkone dozoru, kedy sprístupnenie týchto informácií nemôže do procesu dozoru už žiadnym spôsobom zasiahnuť a neexistuje žiaden dôvod na nesprístupnenie informácií o predmete dozoru. Žalobca žiadal o sprístupnenie „Predbežnej bezpečnostnej správy JE Mochovce 3. a 4. blok“ v čase už skončeného dozorového konania žalovaného a teda sprístupnenie požadovanej informácie nemohlo už žiadnym spôsobom narušiť výkon dozoru. Z toho vyplýva, že nie je splnená už prvá požiadavka ústavného testu proporcionality - a to konkrétne „vhodnosť“ - teda požiadavka, aby obmedzenie jedného práva naozaj viedlo k ochrane kolidujúceho práva alebo hodnoty. Žalovaný argumentoval len tým, že ide o informácie týkajúce sa výkonu dozoru a neargumentoval žiadnym iným záujmom alebo hodnotou, ktoré by sme pri tomto výklade mali zohľadniť. Ak by sa pripustilo, že sprístupnenie informácií, ktoré sú predmetom dozoru, by mohlo určitým spôsobom narušiť výkon dozoru, treba si položiť druhú otázku - t.j. či záujem na ochrane pred narušením výkonu dozoru naozaj prevažuje nad právom verejnosti poznať informácie, ktoré sú objektom dozoru a teda právom verejnosti na informácie o životnom prostredí. Ide o požiadavku ústavného testu proporcionality, ktorá spočíva vo vyvážení navzájom kolidujúcich hodnôt a určení, ktorá

má v okolnostiach konkrétneho prípadu väčšiu váhu. Žalobca je presvedčený, že požadované informácie obsahujú dôležité fakty, týkajúce sa bezpečnosti a ochrany verejnosti (najmä obyvateľov bezprostredného okolia jadrového zariadenia), ktoré môžu verejnosti pomôcť lepšie sa rozhodnúť, nakoľko pre ich súkromný život výstavba a prevádzka tohto jadrového zariadenia predstavuje ohrozenie, aký môže mať dopad prevádzkovanie takéhoto typu jadrového zariadenia na ich zdravie a kvalitu života, ako aj rozhodnúť sa, či zotrvať v mieste svojho doterajšieho bydliska. Na to, aby mohol žalobca účinne a flexibilne informovať verejnosť o týchto relevantných faktoch je nevyhnutné, aby žalobca disponoval relevantnými informáciami ohľadom jadrovej energetiky a jadrových zariadení, ktoré sa týkajú záležitostí životného prostredia.

Aarhuský dohovor aj Smernica 85/337/EHS o vyhodnocovaní efektov určitých verejných projektov a stavieb na životné prostredie (EIA smernica) určujú členským štátom povinnosť zabezpečiť aj adekvátnu a účinnú účasť verejnosti v konaniach s výrazným dopadom na životné prostredie, včítane povoľovania jadrových zariadení. Ak má mať verejnosť zabezpečené postavenie, garantované smernicou o EIA a Aarhuským dohovorom, zapojenie do konania nie je možné bez prístupu k relevantným informáciám v rámci tohto alebo iného konania týkajúceho sa životného prostredia. Vyjadrovať názory a stanoviská možno len ak sú dostupné včasné a dostatočné informácie o povoloňanej činnosti, ku ktorým by bolo možné zaujať stanovisko. Aby bolo možné na otázku, ktorý záujem prevažuje, odpovedať, treba zhodnotiť dôsledky, ktoré by priniesol výklad, že aj informácie, ktoré sú objektom dozornej činnosti, sa týkajú „výkonu dozoru“ a nemali by sa verejnosti sprístupňovať. Dôsledkom takého výkladu by bolo, že aj inštitúcie (povinné osoby), ktorých činnosti podliehajú štátnemu dozoru, by mohli odmietnuť informácie sprístupniť - a to z dôvodu, že informácie sú predmetom dozoru vykonávaného dozorujúcimi orgánmi. Dôsledkom tohto výkladu by zároveň bolo, že všetky informácie, ktoré by boli objektom dozoru, by boli počas celého trvania dozoru a aj po jeho skončení pred verejnosťou utajené. A takýto výklad by sa týkal aj všetkých ostatných informácií týkajúcich sa výkonu kontroly, či dohľadu, teda aj napr. informácií, ktoré podliehajú kontrole Najvyššieho kontrolného úradu a týkajú sa nakladania s verejnými financiami. Zásah do ústavného práva na informácie o životnom prostredí by teda bol oveľa vážnejší ako zásah do nerušeného výkonu dozoru zo strany dozorujúcich orgánov. Preto podľa názoru žalobcu utajenie požadovaných informácií nespĺňa ani ústavnú požiadavku, aby záujem na ochrane nerušeného výkonu dozoru prevažoval nad ústavným právom žalobcu na informácie. Pojem „týka sa dozoru“ je podľa názoru žalobcu potrebné vykladať reštriktívne a to tak, že pod tento pojem spadajú iba informácie o samotnej činnosti orgánu dozoru (o úkonoch počas výkonu dozoru, o spôsobe alebo priebehu dozoru) a nie aj samotné informácie, ktoré sú objektom dozoru. Navyše by bolo úplne v rozpore s účelom ústavného práva na informácie vykladať ustanovenie § 11 ods. 1 písm. g/ zákona č. 211/2000 Z.z. takým spôsobom, že pod pojem „týka sa dozoru“ by spadali informácie, ktoré boli predmetom dozoru, pričom výkon dozoru bol už skončený.

Žalobca ďalej v odvolaní poukázal na právnu úpravu Aarhuského dohovoru a uviedol, že ustanovenia Aarhuského dohovoru sú spôsobilé mať tzv. priamy účinok (orgány verejnej moci sú povinné ustanovenia dohovoru aplikovať namiesto vnútroštátneho zákona) a tzv. nepriamy účinok (orgány verejnej moci sú povinné vykladať vnútroštátne zákony takým spôsobom, aby boli naplnené ustanovenia dohovoru). V zmysle čl. 4 bod 1 Aarhuského dohovoru *každá Strana zabezpečí, že orgány verejnej moci v rozsahu tohto článku a v rámci vnútroštátnych právnych predpisov sprístupnia verejnosti na základe žiadosti informácie o životnom prostredí (...) bez toho, aby musel byť preukázaný záujem.* Žalobca má za to,

že požadovaná informácia „Predbežná bezpečnostná správa JE Mochovce 3. a 4. blok“ spadá pod definíciu „informácie o životnom prostredí“ a z toho dôvodu sa na posudzovanie jej sprístupnenia mal prednostne aplikovať Aarhuský dohovor. Z predpisov Európskej únie možno jednoznačne vyčítať, čo možno zahrnúť pod informácie o životnom prostredí. Podľa čl. 2 bod 3 Aarhuského dohovoru „informácia o životnom prostredí“ znamená akúkoľvek informáciu v písomnej, obrazovej, zvukovej, elektronickej alebo inej materiálnej forme *o činiteľoch, ako sú ... energia, o činnostiach a opatreniach vrátane* administratívnych opatrení, dohôd v oblasti životného prostredia, politik, právnych predpisov, *plánov a programov, ktoré ovplyvňujú alebo by mohli ovplyvniť zložky životného prostredia* v rozsahu písmena a/ tohto článku (ovzdušie a atmosféra, voda, pôda, krajina, krajinné a prírodné prostredie) a *o stave ... bezpečnosti obyvateľstva, podmienkach života obyvateľstva, ..., v akom sú alebo môžu byť ovplyvnené stavom zložiek životného prostredia alebo prostredníctvom týchto zložiek činiteľmi, činnosťami alebo opatreniami uvedenými vyššie.*

Podľa ods. 10 Preambuly Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/4/ES o prístupe verejnosti k informáciám o životnom prostredí *„Je potrebné vyjasniť definíciu informácie o životnom prostredí tak, aby sa vzťahovala na informácie o ...faktoroch, opatreniach alebo činnostiach ovplyvňujúcich alebo schopných ovplyvniť životné prostredie“.*

Podľa čl. 2 ods. 1 písm. c/ a f/ Smernice 2003/4/ES „informácia o životnom prostredí“ je akákoľvek informácia o „opatreniach (vrátane administratívnych), ako sú ... plány, programy... a činnosti, ktoré ovplyvňujú alebo môžu ovplyvniť prvky životného prostredia, ako aj opatrenia alebo činnosti určené na ochranu týchto prvkov“, a tiež informácia o „stave ... bezpečnosti ľudí“. Požadovaná bezpečnostná správa na základe rozhodnutia Úradu jadrového dozoru Slovenskej republiky č. 267/2008 zo dňa 14.08.2008, ktoré bolo vydané v konaní týkajúcom sa povoľovania zmien v „Predbežnej bezpečnostnej správe JE Mochovce 3. a 4. blok“, jasne obsahuje informácie definované Aarhuským dohovorom a aj Smernicou 2003/4/ES ako „informácie o životnom prostredí“. V predbežnej správe sa nachádzajú informácie ako analýza bezpečnosti, predbežné limity a podmienky bezpečnej prevádzky, zabezpečenie radiačnej ochrany, havarijná pripravenosť, opis nakladania s rádioaktívnymi odpadmi. Tieto obsahové zložky požadovanej správy sú jednoznačne informáciami o „stave bezpečnosti obyvateľstva a podmienkach života obyvateľstva“ a o „činnostiach (plánoch, programoch), ktoré ovplyvňujú alebo môžu ovplyvniť prvky životného prostredia“ ako sú v tomto prípade ovzdušie, atmosféra, voda či pôda. Informácie z predbežnej bezpečnostnej správy teda jednoznačne spadajú pod definíciu „informácie o životnom prostredí“ obsiahnutej v Aarhuskom dohovore a aj v Smernici Európskeho parlamentu a Rady 2003/4/ES.

K aplikácii Aarhuského dohovoru na konania podľa zákona č. 541/2004 Z.z. a aj konkrétne na konanie vedené Úradom jadrového dozoru Slovenskej republiky pod sp. zn. 267/2008, ktorého súčasťou je aj požadovaná správa, sa jasne vyjadril aj Aarhus Convention Compliance Committee v stanovisku ACCC/C/2009/41 (Findings and recommendations with regard to communication ACCC/C/2009/41 concerning compliance by Slovakia (adopted by the Compliance Committee on 17 December 2010)). Výbor uvádza že, konanie a rozhodnutie UJD 267/2008 spadá pod čl. 6 ods. 1(a) Aarhuského dohovoru (spadá teda do oblastí, na ktoré sa Aarhuský dohovor aplikuje). Aarhus Convention Compliance Committee v predmetnom stanovisku ku konaniu podľa zákona č. 541/2004 Z.z. uvádza: *„Výbor konštatuje, že ak orgán prehodnocuje alebo aktualizuje prevádzkové podmienky činnosti takého charakteru a rozsahu, ktorý je predmetom veľkého verejného záujmu, ako je jadrová elektrárňa, so zmenami a vyšším potenciálom vplyvu na životné prostredie ako bolo*

predložené výboru, účasť verejnosti by v tomto konaní bola vhodná. Preto, ak nebola zabezpečená účasť verejnosti na konaní podľa článku 6 bod 2 až 9 Aarhuského dohovoru, strana dohovoru (Slovenská republika) nedodrжала článok 6 bod 10 Dohovoru.“ Krajský súd mal teda aplikovať Aarhuský dohovor prednostne pred ustanovením § 11 ods. 1 písm. g/ zákona č. 211/2000 Z.z. a rozhodnúť o tom, že napádané rozhodnutia sú v rozpore s Aarhuským dohovorom a aj Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2003/4/ES.

„Predbežná bezpečnostná správa JE Mochovce 3. a 4. blok“ je informáciou o životnom prostredí, tak ako je táto definovaná Aarhuským dohovorom a aj Smernicou 2003/4/ES. Na posudzovanie jej sprístupnenia alebo nesprístupnenia sa mal teda aplikovať Aarhuský dohovor prednostne pred vnútroštátnym právom Slovenskej republiky. Tiež bolo preukázané, že Aarhuský dohovor sa jednoznačne vzťahuje aj na konania podľa zákona č. 541/2004 Z.z. Aarhuský dohovor tiež samozrejme nezakladá prístup verejnosti ku všetkým informáciám neobmedzene. Aarhuský dohovor aj Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2003/4/ES o prístupe verejnosti k informáciám o životnom prostredí jednoznačne zakotvujú princíp, že možno utajiť iba konkrétne informácie, ktorých zverejnenie by naozaj mohlo ohroziť bezpečnosť, ale zostávajúce informácie sa verejnosti musia poskytnúť. Tento všeobecne uznávaný princíp týkajúci sa prístupu k informáciám bol vyslovene potvrdený aj rozsudkami Súdneho dvora Európskej únie Hautala v. Council T-14/98 [1999] ECR II-2489 alebo JT Corporation v. Commission T-123/99 [2000] ECR II-3269.

Informácie, ktoré v žiadnom prípade nemôžu ohroziť bezpečnosť jadrových zariadení sú napríklad mnohé informácie nachádzajúce sa v koncepčných plánoch vyradovania jadrových zariadení, v dokladoch o zabezpečení finančného krytia zodpovednosti za jadrovú škodu okrem úložiska, v dokumentoch týkajúcich sa veľkosti hraníc jadrového zariadenia a veľkosti oblasti ohrozenia jadrovým zariadením, v pláne ochrany obyvateľstva krajov v oblasti ohrozenia, ale aj niektoré informácie o bezpečnosti jadrových zariadení, o hlbinnom úložisku vysokoradioaktívnych materiálov, o jadrovom odpade a jeho transporte, vývoze a dovoze.

Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2003/4/ES o prístupe verejnosti k informáciám o životnom prostredí v článku 4 ods. 2 výslovne stanovuje, že členské štáty Európskej únie nesmú zamietnuť žiadosť o informácie, ktorá sa týka emisií do životného prostredia, a to ani keby sprístupnené informácie mohli nepriaznivo ovplyvniť napríklad dôvernosť obchodných alebo priemyselných informácií, dôvernosť osobných údajov alebo spisov vzťahujúcich sa na fyzickú osobu alebo záujmy osoby, ktorá informácie poskytla bez právnej povinnosti.

Tým, že súd zamietol žalobu a potvrdil paušálne utajenie celej požadovanej bezpečnostnej správy, potvrdil aj nesprístupnenie informácií, ktorých zverejnenie nemôže ohroziť bezpečnosť a na ktorých sprístupnenie má žalobca právo. Napádaný rozsudok je tak v rozpore s vyššie uvedenými ustanoveniami Aarhuského dohovoru a smernice 2003/4/ES o prístupe verejnosti k informáciám o životnom prostredí a Ústavy Slovenskej republiky, keďže z požadovanej informácie mali byť iba vyňaté a nesprístupnené iba tie časti dokumentu, ktoré spĺňajú podmienky obmedzenia v zmysle spomínaných dokumentov.

Európsky súd pre ľudské práva stabilne vo svojej judikatúre uvádza, že rozsudky súdov musia dostatočne uviesť dôvody, na ktorých sú založené. Účelom odôvodneného rozhodnutia je dať stranám najavo, že boli vypočuté. Podobne aj Ústavný súd Slovenskej republiky uvádza, že právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutia súdu boli

zdôvodnené a presvedčivé. Odôvodnenie rozhodnutia je aj zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny (III. ÚS 311/07). Za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej stránky rozhodnutia. Krajský súd posúdil vec právne tak, že na konanie podľa zákona č. 541/2004 Z.z. sa Aarhuský dohovor nevzťahuje, pričom svoje rozhodnutie v tomto ohľade vôbec nezdôvodnil, hoci žalobca v žalobe uvádzal dôvody prečo sa na toto konanie a na posúdenie sprístupnenia požadovanej informácie Aarhuský dohovor vzťahuje. Žalobca je toho názoru, že napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu nie je dostatočne odôvodnené a preskúmateľné a došlo k zásahu do práva žalobcu na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Na záver tiež žalobca požiadal o postup v zmysle § 250j ods. 6 O.s.p. z dôvodu, že konanie o sprístupnenie informácie trvá už dlhšiu dobu a pre žalobcu je veľmi dôležité, aby požadovanú informáciu mal v dohľadnej dobe k dispozícii. Zároveň by tak súd zabezpečil rýchlu a efektívnu ochranu práva žalobcu na súdnu ochranu a na prístup k informáciám o životnom prostredí.

III.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/142/2010-97 zo dňa 25.10.2011 potvrdiť a odvolanie žalobcu zamietnuť. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) sp. zn. 1 Sž-o-NS 96/2004 zo dňa 14.12.2005, ktorý po vrátení z Ústavného súdu Slovenskej republiky opätovne konal ako odvolací súd medzi identickými účastníkmi konania a opätovne žalobu zamietol. V danom prípade išlo len o čiastkovú informáciu a nie o celú dokumentáciu. Poukázal tiež na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie č. C-240/09 zo dňa 08.03.2011, ktorý uvádza, že Aarhuský dohovor nemá priamy účinok v práve Európskej únie. Uvedené konštatuje aj najvyšší súd v rozsudkoch sp. zn. 3Sžp/6/2009 a 3Sžp/30/2009.

Žalobca nepreukázal, že Predbežná bezpečnostná správa je informáciou o životnom prostredí. Podľa § 18 ods. 5 zákona č. 541/2004 Z.z. podrobnosti o rozsahu, obsahu a spôsobe vyhotovenia dokumentácie uvedenej v prílohe č. 1 bode B zákona č. 541/2004 Z.z. ustanovuje všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá Úrad jadrového dozoru Slovenskej republiky (vyhláška Úradu jadrového dozoru Slovenskej republiky č. 58/2006 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o rozsahu, obsahu a spôsobe vyhotovovania dokumentácie jadrových zariadení potrebnej k jednotlivým rozhodnutiam, ďalej len vyhláška č. 58/2006 Z.z.). Podľa § 8 vyhlášky č. 58/2006 Z.z. je obsahom tejto správy 6 bodov, z ktorých nevyplýva, že by išlo o informáciu o životnom prostredí.

V napadnutom prvostupňovom rozsudku ide o nesprístupnenie dokumentu, ktorý sám o sebe nie je predmetom činnosti žalovaného, preto je nerelevantné odvolávať sa na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 236/06. Práve naopak, to potvrdzuje tú skutočnosť, že žalovaný nikdy neobmedzoval prístup k dokumentom, ktoré preukazujú jeho vlastnú činnosť. Žalobca počas súdneho konania a ani v samotnom odvolaní nijakým spôsobom nepreukázal ako a z čoho vyplýva jeho tvrdenie, že takéto zverejnenie je vo verejnom záujme a nielen

v záujme úzkej skupiny združenej v o. z. G. S., ktoré na svojich stránkach deklaruje jednoznačne svoj negatívny postoj proti jadrovej energetike. Naopak, s názormi a postupmi G. sa zástupcovia verejnosti v okolí jadrových zariadení buď nestotožňujú vôbec alebo sú k nim minimálne neutrálni. V žiadnom prípade však nemožno preukázať, že by žalobca konal v mene a v prospech tejto verejnosti, s jej súhlasom alebo dokonca na základe jej splnomocnenia.

Tvrdenie žalobcu o tom, že Predbežná bezpečnostná správa Mochoviec 3, 4 je informáciou o životnom prostredí, konkrétne o emisiách je nepravdivé, nakoľko podľa § 8 vyhlášky č. 58/2006 Z.z. obsahuje nasledovné:

- a) analytické a experimentálne dôkazy, že požiadavky na jadrovú bezpečnosť určené zadávacou bezpečnostnou správou boli v projektovej dokumentácii dodržané,
- b) požiadavky na kvalitu projektovaného jadrového zariadenia obsahujúce návrh kvantifikácie parametrov jadrovej bezpečnosti, spoľahlivosti a životnosti,
- c) predbežný program kontroly vybraných zariadení,
- d) upresnenie informácií uvedených v zadávacej bezpečnostnej správe a odôvodnenie odchýlok od pôvodného návrhu jadrového zariadenia,
- e) pri jadrovom zariadení s jadrovým reaktorom návrh metodiky pravdepodobnostného hodnotenia bezpečnosti a jeho odôvodnenie vrátane predbežných výsledkov hodnotenia,
- f) celkové predbežné vyhodnotenie bezpečnosti projektu jadrového zariadenia overené nezávislou organizáciou.

Čl. 45 ústavy upravuje právo na včasné a úplné informácie o stave životného prostredia. Z dikcie tohto článku vyplýva, že ide o informáciu o stave, ktorý je a taký, ktorý teoreticky môže nastať, informácia o budúcom stave nie je v danom čase nikomu zrejmalá, preto ju nemôže ani nikto podať. Tvrdenie žalobcu o tom, že dôvod na utajenie informácií, ktoré sú predmetom dozoru zaniká po právoplatnom skončení výkonu dozoru považuje žalovaný za svojvoľný výklad žalobcu, keďže žiadny všeobecne záväzný právny predpis neustanovuje ani neuvádza, že dokument sa stáva verejne prístupným po skončení konania.

Objektom dozoru žalovaného nie sú samotné informácie, ale objektom dozoru vykonávaným žalovaným je plnenie požiadaviek na zabezpečenie jadrovej bezpečnosti držiteľom povolenia. Žalovaný nesprístupnením Predbežnej bezpečnostnej správy pre Mochovce 3, 4 nijakým spôsobom neporušil žiadny právny predpis na ochranu životného prostredia a žalobca sa tiež nemôže dovolávať priamej aplikácie Aarhuského dohovoru, nakoľko tento dohovor nemá priamy účinok v práve Európskej únie. V oblasti harmonizovaného licenčného (povoľovacieho) procesu k jadrovým zariadeniam a ani v oblasti sprístupňovania konkrétnej licenčnej dokumentácie k jadrovým zariadeniam neexistuje žiadny právne záväzný predpis Európskej únie. Okrem iného žalovaný poukázal aj na uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 102/08 zo dňa 10.04.2008, v ktorom sa konštatuje, že „*Namietaný čl. 8 Aarhuského dohovoru sa týka vytvárania účinnej účasti verejnosti na príslušnej úrovni počas prípravy vykonávacích predpisov a iných všeobecne použiteľných právne záväzných pravidiel orgánmi verejnej moci, ktoré môžu mať významný vplyv na životné prostredie. Ide teda o záväzok signatára (teda aj Slovenskej republiky) s úpravou vlastných pravidiel regulácie. Z uvedeného článku citovaného dohovoru nevyplýva základné právo ani sloboda, ktoré by bolo orgánmi verejnej moci priamo aplikovateľné. Takýto dôkaz sťažovateľ napriek zákonnej úprave v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde nepredložil.*“ Podľa názoru žalovaného žalobca nepredložil dôkaz o tom, že Predbežná bezpečnostná správa dá žalobcovi odpoveď na informáciu o emisiách do životného prostredia.

Na záver žalovaný uviedol, že nesúhlasí s návrhom, aby bol uplatnený postup podľa § 250j ods. 6 O.s.p. Tiež nesúhlasí s priložením a dovolávaním sa Final Findings Compliance Committee Aarhus Convention ako dôkazu v prospech žalobcu a to z nasledovných dôvodov:

1. Tento dokument priamo nesúvisí s predmetom sporu, ktorým je sprístupnenie Predbežnej bezpečnostnej správy;

2. Nie je splnená ani jedna z podmienok podľa § 205a ods. 1 O.s.p., aby tento dokument bol považovaný za dôkaz v odvolaní. Final Findings, ktoré žalobca priložil k odvolaniu bolo schválené na zasadnutí „Meeting of the Parties“ Aarhuského dohovoru v Kišineve v dňoch 01. - 02. júla 2011, a teda ho mohol žalobca uplatniť ako dôkaz už na prvom stupni konania, okrem iného aj na ústnom pojednávaní (25.10.2011), kde túto možnosť nevyužil.

3. Okrem toho, že žalovaný nezdieľa názor, že Aarhuský dohovor má priamy účinok v právnom poriadku Slovenskej republiky, čo žalovaný preukázal vo svojom vyjadrení, žalovaný upriamil pozornosť súdu na bod 66. tohto dokumentu, kde daný výbor konštatuje nasledovné: *„The Committee nevertheless considers that the decision-making for the 2008 decisions on the Mochovce NPP appears to have been in accordance with Slovak national law.“* V preklade: *„Výbor sa napriek tomu domnieva, že postup rozhodovania pri rozhodnutiach z roku 2008 ohľadom JE Mochovce sa javí byť v súlade s vnútroštátnym právom Slovenskej republiky.“* Okrem toho v zmysle čl. 15 Aarhuského dohovoru posúdenie súladu na Compliance Committee má mať charakter nekonfrontačný, mimosúdny a konzultačný. Konanie, na ktorom sa zúčastnila Slovenská republika v Ženeve, malo práve naopak veľmi konfrontačný charakter. Žalovaný trvá na tom, že aj závery Compliance Committee jasne deklarovali, že nedošlo k porušeniu vnútroštátnych predpisov. Podľa názoru žalovaného by súd nemal prihliadať na závery nesúdného orgánu, najmä keď odporúčanie nesmerovalo k rozhodnutiam samotným, ale k preskúmaniu legislatívy.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c O.s.p. v spojení ustanovením § 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 212 a nasl. O.s.p.), vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) a zistil, že rozsudok krajského súdu trpí vadami, ktoré mohli mať vplyv na jeho vecnú správnosť, a preto rozhodol podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. tak, že napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V senáte rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Predmetom odvolacieho konania v preskúmanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutí žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu, ktorými nebolo vyhovené žiadosti žalobcu o poskytnutie informácie, zaevidovanej u žalovaného pod evidenčným číslom 2819/130-107/2009 a nesprístupnil žalobcovi dokument „Predbežná bezpečnostná správa JE Mochovce 3. a 4. blok.“ z dôvodu, že predmetný dokument spĺňa kritérium nesprístupnenia informácií podľa § 11 ods. 1 písm. g/ zákona č. 211/2000 Z.z. V medziach odvolania najvyšší súd preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami žalobcu uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Úlohou krajského súdu v danej veci bolo preskúmať rozhodnutie žalovaného v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe (§ 250j ods. 1 O.s.p.). Konanie v správnom súdnictve je totiž ovládané dispozičnou zásadou, znamenajúcou, že súd preskúmava napadnuté rozhodnutie len v medziach a v rozsahu určenom v žalobe. Zo žaloby musí byť zrejmé, v ktorých častiach a z akej stránky má súd napadnuté rozhodnutie skúmať, a to aj s poukazom na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje tvrdenie o porušení zákona (procesného, resp. hmotného).

Zo žaloby zo dňa 01.04.2010, ktorá bola krajskému súdu doručená dňa 06.04.2010, vyplynulo, že žalobca uviedol, v čom videl nesprávnosť a z toho plynúcu nezákonnosť rozhodnutia žalovaného. Poukázal na možnosť obmedzenia informácií zo strany žalovaného pri poskytovaní informácií, na to, že predmetný dokument obsahuje informácie o životnom prostredí, na aplikovateľnosť Aarhuského dohovoru a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku prvostupňového súdu vyplynulo, že krajský súd len konštatoval, že predmetná správa spadá pod určený rozsah štátneho dozoru, ktorý žalovaný vykonáva, preto bolo dôvodné postupovať podľa § 11 ods. 1 písm. g/ zákona č. 211/2000 Z.z. a to, že na daný prípad nie je možné aplikovať na poskytnutie informácií čl. 2 bod. 3 a čl. 6 bod 6 Aarhuského dohovoru, pričom neuviedol, z akého dôvodu ho nie je možné aplikovať.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

V zmysle citovaného § 157 O.s.p. musí odvolací súd konštatovať, že rozsudok krajského súdu nereagoval na podstatné námietky žalobcu, a že z jeho odôvodnenia nebolo zrejmé, ako dospel k záveru o zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného bez zohľadnenia predmetných námietok, na základe čoho senát odvolacieho súdu vyhodnotil rozsudok krajského súdu ako nepresvedčivý a nepreskúmateľný. V tejto súvislosti bolo potrebné zdôrazniť, že súd hodnotí samostatne správnosť a úplnosť skutkových zistení správneho orgánu a ak zistí skutkové, či procesné právne nedostatky, môže uložiť správne orgánu vykonať ich odstránenie, nahradenie, či doplnenie, alebo tak môže učiniť sám. Krajský súd bol viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby a pri dodržaní tejto zákonnej zásady sa mal žalobnými dôvodmi zaoberať a zaujať k nim stanovisko, najmä z toho pohľadu, či sú uvedené námietky spôsobilé vyvolať pochybnosti o správnosti skutkových zistení a o bezchybnosti právneho posúdenia veci správnymi orgánmi vo vzťahu k namietanej nezákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného.

V tejto súvislosti dáva senát najvyššieho súdu do pozornosti Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. IV. ÚS 378/08-55 zo dňa 16.12.2008, v ktorom ústavný súd uviedol: *„Jednou z neoddeliteľných súčastí princípu právnej istoty v demokratickom a právnom štáte je aj garancia, že ak sa osoba využijúc svoje základné právo na súdnu ochranu obráti so svojím návrhom na nezávislý a nestranný súd, má právo na to, aby súd o jej návrhu rozhodol a svoj právny názor vyjadril vo forme zákonného rozhodnutia. Na túto skutočnosť pamätá aj generálna právna norma civilného procesu (Občianskeho súdneho poriadku) v ustanovení § 157 ods. 2, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca*

(žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Toto zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na spravodlivé súdne konanie, vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“) pozri napr. rozsudok Garcia Ruiz v. Španielsko z 21. januára 1999, § 26] tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993).

Vzhľadom na uvedené je potrebné, aby všeobecný súd pamätal na všetky náležitosti zákonného rozhodnutia, tak ako ich predpokladá zákon, a tieto pri jeho tvorbe prakticky aj aplikoval. Výsledkom dodržania zákonných ustanovení by malo byť presvedčivé a preskúmateľné rozhodnutie.“

Z ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky ďalej vyplýva, že do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná, platná a účinná právna úprava (IV. ÚS 77/02. Nález z 27. novembra 2002. Zbierka náleзов a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 2002 – II. polrok, s. 791).

Na základe vyššie uvedeného dospel najvyšší súd k záveru, že v prejednávacom prípade sa krajský súd dostatočne a vyčerpávajúcim spôsobom nevysporiadal s námietkami, ktoré uplatňuje žalobca vo svojej žalobe, dokonca na ne v odôvodnení napadnutého rozsudku nereagoval, stotožniac sa iba s odôvodnením preskúmaného rozhodnutia správneho orgánu. Takýmto postupom súdu bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok dáva.

Procesným právom účastníka je i právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Povinnosť súdu riadne odôvodniť svoje rozhodnutie vyplývajúca z ust. § 157 ods. 2 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., totiž znamená právo účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia a jeho porušením sa účastníkovi odníma možnosť náležite a skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu, voči ktorému chce využiť

možnosť opravného prostriedku. Nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je preto porušením práva na spravodlivé súdne konanie.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie (obsiahnutého v základnom práve na súdnu ochranu) podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

Potreba riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, v ktorom súd preskúmava rozhodnutie správneho orgánu, vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Aj keď s ohľadom na túto judikatúru nie je potrebné zdôvodňovať každý argument účastníkov konania, súdne rozhodnutia musia byť odôvodnené a musia obsahovať odpovede súdu na *všetky podstatné argumenty* prednesené stranami, ktoré uviedli v konaní. Dôvody musia byť špecifikované s ohľadom na skutkové okolnosti prípadu a nie len odkazovať na právne závery správnych orgánov.

V prejednávanom prípade nie je z odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa zrejme, akými úvahami sa súd riadil pri utváraní záveru o skutkovom stave, prečo nepovažoval za dôvodnú právnu argumentáciu žalobcu v žalobe a prečo považuje námietky žalobcu za neopodstatnené, je nutné považovať takýto rozsudok za nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, nedávajúci dostatočné záruky pre to, že nebol vydaný spôsobom porušujúcim ústavne zaručené právo na spravodlivý proces.

Pretože napadnuté rozhodnutie krajského súdu nedalo zrozumiteľným spôsobom odpoveď na otázky nastolené žalobcom, pričom odvolací súd nebol oprávnený tieto postupy a hodnotenia nahrádzať, keďže takýmto postupom by odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom v dvojstupňovom konaní, dospel odvolací súd k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie prvostupňovému súdu.

Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliada odvolací súd, len ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolací súd môže rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušiť, aj keď sa navrhuje zmena, a naopak (§ 212 ods. 3, 4 O.s.p.).

Podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. súd rozhodnutie zruší, len ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Úlohou krajského súdu v ďalšom konaní bude podrobne sa zaoberať námietkami žalobcu uvedenými v žalobe proti rozhodnutiu žalovaného č. 39/2010 zo dňa 01.02.2010 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím č. 325/2009 zo dňa 14.12.2009 a zároveň aplikovať procesnú úpravu obsiahnutú v § 250j ods. 6 O.s.p. v znení účinnom od 01.01.2012.

Podľa § 224 ods. 3 O.s.p. ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvého stupňa v novom rozhodnutí o veci. O trovách tohto odvolacieho konania v zmysle § 224 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. a § 246c ods. 1 O.s.p. rozhodne v novom konaní súd prvého stupňa.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok **nie je** prípustný.

V Bratislave dňa 01. augusta 2012

JUDr. Jana Z E M K O V Á Ph.D.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Emília Čičková